

ЗАЩО ЩЕ ОСТАНА В БЪЛГАРИЯ ?

Замисляли ли сте се колко е тъмно утрото под чуждо небе? Колко са трудни стъпките на чужда земя? Колко безвкусна е чуждата храна и колко студени са чуждите погледи? Колко мъчително е разстоянието от родната стряха до онази чужда порта, криеща зад себе си кухите стени, които те чакат вечер. Колко свиден и жален е животът без мириса на топъл хляб, ароматен липов чай или току-що приготвената богата българска трапеза...? Колко еднообразно и празно е ежедневието ти, без да чуваш смеха на твоите близки, изпълващ някога душата ти...и колко прекрасно е чувството те да са до теб...поне не и за дълго...само за миг нощем, докато ги прегръщаш в съня си, за да се залъгваш още щом отвориш очи, че с времето ще става по-леко. Вече вечер не си събуден от радостно гърмящите до дупка оркестри, озвучаващи почти всяка вечер цялата ти къща и квартала ти. Вече спиш спокойно, защото там, където си, няма такава шумотевица, но...не ти ли е задушно от парещата самота, която те обгръща вечер, придружена от влудяващата тишина в стаята? Вече няма с кого да се караш за дистанционното и за това кой канал ще гледате, но не ти ли е странно да се вираш в екрана и той в теб и да стоите в един празен диалог с часове? Припомни ли си онази лятна прохладна нощ в красивия ни Балкан, когато с приятелите ти спяхте под звездното небе, онова същото, в което звуча „Излел е Дельо хайдутин“, в което днес се вираш отново, чакайки падаща звезда, загнездил в себе си едничкото желание да се завърнеш по- скоро...Усети ли липсата?...Осъзна ли какво богатство си изпуснал, преследвайки евтини възможности? И с какви блага разполагаш, които чакат да бъдат взети. **КЪДЕ, БЪЛГАРИНО, СИ ТРЪГНАЛ ДА СЕ ПОГУБВАШ И ДА БЯГАШ ДАЛЕЧ ОТ СВОЯТА ИДЕНТИЧНОСТ И ОТ СВОИТЕ КОРЕНИ?** Къде си тръгнал другаде да влагаш своята лъвска душа и да се загнездваш на чужда земя, коленичейки пред чуждо знаме, живеешки и работейки за чужди хора? Къде си тръгнал да ставаш бездомен, да ставаш роб, когато твоят дом – България, те чака?! Също като всеки един дом и твоят има нужда от ремонт. Вложи мисълта си и мечтите си в него! Действай! Къде търсиш промяната извън себе си?- ТИ си промяната за България! Да, точно тази малка страна крие в себе си огромен потенциал! Спомогни за нейното развитие...дерзай смело! Ти си бъдещето на България, ти си нейната надежда! Всяко начало е трудно и мъгляво, но ти погледни със сърцето си, за да видиш правилния път. Изваждай боите, отвори съзнанието си, сякаш е прозорец, и започвай да надграждаш-малко по малко, стъпка по стъпка!

Родината ни е необятна шир, простор, на който си свободен да бъдеш себе си. Аз вярвам, че няма по-хубаво вино от българското, че няма земя по-мила от тази, гдето за пръв път си продумал и проходил, че няма по-уютно място от дома...,че няма по-славна и богата история от нашата! Винаги съм се чудела защо пеперудата бива примамена от изкуствената светлина на лампите, след като живее сред такава обширна красота и защо се поставя сама в капан, след като разполага с тази свобода? Може би ние, българите, сме едни пеперуди, слепи, които не осъзнавайки богатството, което притежават сами, също като тях се обричаме в пашкула на мизерния живот. А кога някой ще им покаже прозореца и докога ще се блъскат в лампата, вместо да потърсят изхода сами..? И защо този изход го търсите отвъд пределите на вашата Родина, на вашето огнище? Представа си нямате колко неистово искам да вдигна задграничните огради за истинските бежанци...НАС самите! Аз искам децата ми да бъдат закърмени с майчиния си език, произлязъл от великата Кирило-Методиева азбука, да разпознават аромата на маслодайната казанлъшка роза, да усетят буйните ветрове на Шипка, съхранили виковете на вечно живите в сърцата ни герои. Да знаят, че сме единствената държава, не променила през времето си своето **ИМЕ**, държавата, чието знаме не е превземано. Че ей там някъде, в Карлово, се е родил един на пръв поглед обикновен човечец, криещ в сърцето си голямата мечта „За чиста и свята Република“- Дякон, повел ни към освобождението, с Раковски, Ботев... Че на 9 юли 1850 година в Сопот се ражда „Патриархът на българската литература“ в държавата, където на 6 януари се

извива в ледените води българско хоро. Където на 14 февруари празнуваме Трифон Зарезан, на 1-ви март сме окичени до лакти в бели и червени мартеници, където през април месец единствено ТУК човек може да се полюбува на облечените в разкошни традиционни носии лазарки, разпръскващи чрез песните си магията на българския фолклор. Където през май месец се чувстваме горди, чествайки Деня на българската просвета и култура. Да знаят, че сме единствения народ в света, празнуващ писмеността си? България е мястото, където на 2 юни сърцата на всички ни чернеят в траур, отдаващи почит на Ботев и загиналите за свободата и независимостта ни. Където през месец август над 70 български имена празнуват своя имен ден! Където на 6 септември отбелязваме Съединението на Княжество България и Източна Румелия, а 16 дни по-късно честваме и нашата Независимост! Където на 1 ноември се покланяме пред паметта и делата на книжовниците, просветителите и борците за национално освобождение – нашите будители. Където на 6 декември всяка една жена е запретила ръкави в стремежа си да приготи най-вкусния традиционен рибен курбан. Мисля, че нито месеците, нито дните биха ни стигнали да поберем празниците, обичаите и традициите, съхранени в историята ни, които ни ни карат гордо да заявим: „Българин да се наричам, първа радост е за мене!”

Това са може би най-трудните редове, които някога съм писала, защото също като повечето млади българи ми е дотягало от ситуацията, в която държавата ни поставя. В глада, нищетата и омразата, в която живеем...но въпреки това Аз ИСКАМ да ходя по разбитите улици, мечтаейки някой ден да изградя нови. Аз ИСКАМ да слушам лъжите на управляващите ни, за да се мотивирам още повече да търся истината и да се боря за страната си! Аз искам...да продължавам да гледам просещите за ласка и топлина деца и животни по улицата и с голяма мъка в сърцето си да не спирам да търся начин да им подаря едно различно и по-светло бъдеще! Аз ИСКАМ да работя и уча едновременно, прибирайки се пребит и уморен като куче, за да се изправя един ден по-силна и да изградя живота, който искам в България. ДА, аз ИСКАМ да слушам мръсните и грозни неприлични песни..., всяка събота, за да ми дават стимул да създавам по-красиви и образцови заведения в страната ни. Да, аз ИСКАМ...да виждам как повечето от подрастващите затъват в света на наркотиците, за да направя институции, които си вършат работата и да им помагат и насочват в правия път. ДА Аз ИСКАМ да ям храна, чиято надценка е далеч от качеството ѝ, и да събирам 5 месеца пари за обувки, които ще се скъсат на третия ден, за да създам един ден стойностна българска продукция на пазара.

Знам, че в този момент намирате хиляда причини да не останете...Като започнем от корупцията навсякъде около нас...до пребития ви близък, чиято мизерна заплата или пенсия е отишла в „нечистите ръце” на свободно разхождащите се обирджии и убийци. България заслужава паметник, различен от надгробния. Не я изоставяйте! Не я превръщайте в сметище на погубени мечти и пропиленни възможности, направете я образцово място и кътче, където да реализирате всеки свой съкровен стремеж! Нима терминал 2 ще реши проблема? Нима робството ни преди векове ни е спряло да се борим за страната ни? Сити ли са били тогава предците ни? Гардеробът им пълен ли е бил? Имали ли са възможностите и условията, с които ние сега разполагаме?-Не! Тънели са в тиня, както ние сега, но, за разлика от нас, не са се отказали! Не се отказвайте и Вие! Сега ние отново сме роби, роби на нашата заблуда, че ще бъде по-добре, ако си тръгнем, че промяната ще дойде от само себе си... но аз вярвам! Вярвам, че има какво да дадем на страната ни!

Аз казвам ДА на България! И ще остана тук!

А вие?

Ивайла Миткова Линкова

Професионална гимназия по ресторантьорство, търговия и обслужване, град Плевен, 10 а. клас